

Arrest

nr. 232 987 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 228 203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 3 juli 2017 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgische grootvader, een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 4 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 september 2018 met nummer 210 320 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 5 april 2018 dient de verzoekende partij, in functie van haar Belgische grootvader, een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 3 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 5 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.04.2018 werd ingediend door:

Naam: [B.] Voorna(a)m(en): [Y.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.04.2018 gezinshereniging aan met haar Belgische grootvader [B.,A.] (RR [...]) op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon een attest voor van de RVP dd. 26.06.2018. Hieruit blijkt dat hij maandelijks een pensioen ontvangt van 1109,21 euro bestaande uit 116,53 euro rustpensioen werknemer, 10,76 euro pensioenbonus rust werknemer en 981,92 euro IGO. Het pensioen van de referentiepersoon bestaat hoofdzakelijk uit een inkomensgarantie voor ouderen, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.

Voor zover de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 zou moeten worden gemaakt, is het onoverkomelijk om te moeten vaststellen dat de referentiepersoon als behoeftig dient te worden beschouwd, gezien de RVP hem inkomensgarantie voor ouderen geeft. Om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan zou de referentiepersoon minimaal moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan de inkomensgarantie voor ouderen (maar dan niet uit sociale bijstand). Dit is immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is niet voldaan, wel integendeel. Voor zover betrokkene in België zou verblijven, zou zij ten laste zijn van de sociale bijstand, evenals de referentiepersoon

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden

niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat uit de aanvraag van verzoekster blijkt dat de referentiepersoon een IGO ontvangt. Volgens verwerende partij wil dit zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is, maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan ontvangen, maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen, en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij meent dat deze vorm van uitkeringen die onder de sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen, wat de afwezigheid van elk bestaansmiddel in hoofde van de Belgische onderdaan impliceert, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze motivering.

Eerste onderdeel,

[...]

Bij de beoordeling van een aanvraag dient onderzocht te worden of de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de IGO niet in overweging kan worden genomen bij een aanvraag gezinshereniging.

Verzoekster schendt artikel 40ter doordat voor de beoordeling inzake het beschikken over voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen de IGO buiten beschouwing wordt gelaten. Deze zienswijze van verweerder is evenwel fout.

Het oude artikel 40ter, tweede lid, 2° vreemdelingenwet bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt "aanvullende bijstandstelsels" niet in aanmerking werden genomen. De IGO, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, viel onder deze categorie.

Artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 verving het tweede lid van artikel 40ter evenwel. De zinsnede "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels" verdween.

De uitsluiting van de IGO uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen bevat thans derhalve geen grondslag meer.

Deze zienswijze werd bevestigd in recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 19 juli 2017, nr. 189 891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186 718).

Ook de Raad van State trad dit standpunt bij, inzake de inkomensvervangende tegemoetkoming voor personen met een handicap, en oordeelde dat er door de wetwijziging van 4 mei 2016 geen grondslag meer bestaat in de Verblijfswet om in casu dat inkomen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg.

De IGO wordt derhalve in de wet niet opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

Evenmin is er momenteel een andere grond te vinden in artikel 40ter waarop verweerder zich kan baseren om te stellen dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen voor de beoordeling over het beschikken over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing is verweerder van mening dat de IGO in wezen het equivalent is van het leefloon voor 65-plussers. Deze zienswijze is evenwel niet correct.

Het leefloon maakt deel uit van het recht op maatschappelijke integratie, zoals dit wordt bepaald in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het is aan het OCMW dit recht te verzekeren. Een voorwaarde is dat men niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

Artikel 40ter vermeldt naast "leefloon" ook "financiële maatschappelijke dienstverlening". Het OCMW kan immers materiële hulp in de meest passende vorm verlenen.

De IGO is daarentegen een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, maar wel in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen. In tegenstelling tot het leefloon en de financiële maatschappelijke dienstverlening kan de aanvraag hiervoor ingediend worden bij de Federale Pensioendienst of bij de burgemeester van de gemeente waar de aanvrager zijn/haar hoofdverblijfplaats heeft.

Het stelsel van het leefloon en de financiële maatschappelijke dienstverlening heeft derhalve een ander normerend karakter ten opzichte van de IGO. Daarenboven zijn andere overheden bevoegd.

De conclusie is dan ook dat de IGO niet als leefloon of financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden beschouwd.

Ten overvloede kan niet betwist worden dat de IGO niet valt onder de begrippen "kinderbijslagen en toeslagen", "inschakelingsuitkeringen" of "overbruggingskredieten".

De bestreden beslissing stelt derhalve onterecht dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen bij het onderzoek of er sprake is van de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 40ter vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt verder dat voor zover de behoeftenanalyse overeenkomst[ig] artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet zou moeten worden gemaakt, het onoverkomelijk is te stellen dat de referentiepersoon als behoeftig dient te worden beschouwd., gezien de RVP hem een IGO geeft. Om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan zou de referentiepersoon minimaal moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan de IGO, maar dan niet uit de sociale bijstand. Dit is immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De middelenvereiste overeenkomst artikel 40ter is niet voldaan, wel integendeel. Voor zover betrokkene in België zou verblijven, zou zij ten laste zijn van de sociale bijstand, evenals de referentiepersoon.

Verzoekster is het hier niet mee eens. Zij verweest naar haar uiteenzetting in de eerste twee onderdelen, en stelt dat er in de wet geen grondslag meer is voor de uitsluiting van de IGO.

Met de inkomsten die verkregen worden van de RVP kan de referentiepersoon in eigen behoeften voorzien. Dit bedrag wordt niet betwist door verwerende partij.

Moest verwerende partij van oordeel zijn dat het inkomen, behalve het feit dat het afkomstig zou zijn uit de sociale bijstand, ook te laag zou zijn, verwijst verzoekster voor de volledigheid naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 29 september 2013, overweging B.55.2.:

"B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden."

Verzoekster verwijst naar arrest nr. 225.915 Conseil d'Etat van 19 december 2013 waarin gesteld wordt dat wanneer niet is voldaan aan de inkomstenvoorwaarde, DVZ dient over te gaan tot een behoefteanalyse:

«Il y a lieu de conclure de ces éléments que dans l'intention du législateur, le montant de 120% du revenu d'intégration constitue clairement un montant de référence et non un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial doit être refusé en sorte que dans l'hypothèse où le parent rejoint dispose de revenus inférieurs à ce montant de référence, il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Or en l'espèce, et alors qu'il ressort de la lecture de l'arrêt attaqué que le premier juge a fait de la question de l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, précité un motif déterminant et non «superfétatoire» de l'arrêt attaqué, cet arrêt méconnaît la portée de cet article 42, en affirmant que « concernant (...) 'plus particulièrement l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, (...) la partie défenderesse n'était nullement tenue, de prendre en considération la simulation des dépenses du ménage, afin de déterminer si le revenu disponible est suffisant compte tenu des besoins propres du ménage » et en ajoutant que « la loi stipule uniquement un seuil minimum du revenu sans toutefois stipuler quelles dépenses doivent être prises en considération ».

Dans cette mesure, le premier moyen de cassation doit être jugé fondé. »

Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 146 205 van 4 juni 2014 in de zaak RvV 146 070 / II, waarin, met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, gesteld wordt dat zelfs een inkomen onder het referentiebedrag op zich de gezinshereniging niet verhindert.

„Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding; Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoeften analyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoeften analyse een verplichting is die conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt."

Verzoekster stelt dat als deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen genomen worden, deze bijgevolg sowieso ontoereikend zouden zijn, en er derhalve wel een behoefteanalyse diende te gebeuren.

In casu is er geen volwaardige behoefteanalyse gemaakt door verwerende partij."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het enige middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft op 05.04.2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in functie van haar Belgische grootvader, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij voorgelegde inkomstenbewijzen met betrekking tot de referentiepersoon.

Evenwel diende te worden vastgesteld dat het pensioen van de referentiepersoon deels uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) bestaat, dewelke een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening betreft.

De verzoekende partij meent dat voormeld standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris fout is, evenwel klopt de kritiek van verzoekende partij niet.

Verweerder laat gelden dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging uitdrukkelijk blijkt dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) [...]

En ook:

“Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn.” (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggeschroefd.

Dienstig kan tevens worden verwezen naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dewelke in het kader van een gelijkaardige problematiek werd gewezen:

“Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden

verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen.” (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

En ook:

“De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verweerder bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan houden met de aard hiervan. In deze stelt verweerder vast dat de IGO dient te worden beschouwd als zijnde een aanvullend bijstandsstelsel en de referentiepersoon aldus actueel reeds ten laste komt van de sociale bijstand. Verzoekster betoogt weliswaar dat de IGO niet specifiek wordt vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet als zijnde bestaansmiddelen die niet in rekening worden gebracht, doch aldus weerlegt zij de vaststelling niet dat deze bestaansmiddelen wel degelijk zijn te beschouwen als een vorm van sociale bijstand.

(...)

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: “Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”).

De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling ten laste van de overheid vallen. De IGO betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers.

De doelstelling van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet stemt overeen met artikel 7, 1, c, van de richtlijn 2003/86 waarin wordt bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over “stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat”. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dienaangaande overwogen dat sociale bijstand betrekking heeft op “bijstand van overheidswege [...] waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen” en dat “het begrip ‘sociale bijstand’ in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn [...] immers [moet] worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.” (HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08, Chakroun, § 46 en § 49).” (RvV nr. 181 702 van 2 februari 2017)

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

Eén en ander vindt tevens steun in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken

om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.” (Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26 september 2013)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen geen grondslag meer vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, benadrukt verweerder dat niet dienstig anders kan worden voorgehouden dan dat het standpunt van de verzoekende partij ontegensprekelijk de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt, door voor te houden dat bepaalde bestaansmiddelen dewelke worden verkregen uit een sociaal bijstandsstelsel wél in rekening kunnen worden gebracht bij de berekening van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Zie ook:

“L’allocation de remplacement de revenus et l’allocation d’intégration perçues par la partie adverse sont en revanche octroyées conformément à la loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux personnes handicapées, et constituent des aides sociales dont le paiement est assuré par l’autorité fédérale, soit le SPF Sécurité sociale.

En confondant l’indemnité d’invalidité qui ressortit au régime de l’assurance maladie-invalidité et les allocations prévues au bénéfice des personnes handicapées qui relèvent du système complémentaire de l’aide sociale, en considérant à tort que les secondes sont, comme la première, visées par l’article 50, § 2, de l’arrêté royal du 8 octobre 1981 précité (...)” (R.v.S. nr. 232.033 van 12 augustus 2015) [...]

Vrije vertaling:

“De inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming ontvangen door de tegenpartij worden daarentegen toegekend conform de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkoming aan personen met een handicap, en maken deel uit van de sociale bijstand, waarvan de betaling wordt verzekerd door de federale overheid, te weten de FOD Sociale Zekerheid.

Doordat men de invaliditeitsuitkering, die deel uitmaakt van het regime van ziekte- en invaliditeitsverzekering, verwart met de tegemoetkoming aan gehandicapten, die deel uitmaakt van het aanvullende bijstandsstelsel, heeft men ten onrechte geoordeeld dat de tweede categorie, net zoals de eerste, wordt bedoeld in artikel 50, §2 van het KB van 8 oktober 1981(...)” (RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015) [...]

En ook:

“De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de eerste bestreden beslissing geen van deze stukken weerhouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen omdat het aanslagbiljet betrekking heeft op het jaar 2012 en bijgevolg niet recent genoeg is om in aanmerking te komen; omdat de tegemoetkoming aan personen met een handicap een vorm is van financiële maatschappelijke dienstverlening; omdat de exacte aard van de uitkeringen door de Liberale Mutualiteit niet blijkt uit de voorgelegde stukken; omdat niet blijkt of de referentiepersoon op heden nog kinderbijslag ontvangt en omdat kinderbijslag niet beschouwd kan worden als inkomsten van de referentiepersoon. Tenslotte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit de regelingsovereenkomst tussen de Belgische referentiepersoon en haar echtgenoot geen actuele inkomsten blijken.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift nergens in concreto de motieven van de eerste bestreden beslissing voor zover deze stellen dat er met de tegemoetkoming aan personen met een handicap en de kinderbijslag geen rekening gehouden mag worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat enerzijds “de tegemoetkoming aan personen met een handicap (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) is een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit bedrag kan dan ook niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.033 dd. 12.08.2015).” en anderzijds omdat “uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat de referentiepersoon heden nog steeds kinderbijslag ontvangt. Voor zover deze inkomsten nog actueel zijn, dient opgemerkt te worden dat de middelen verkregen uit kinderbijslag niet in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.” (RvV nr. 183 150 van 28 februari 2017)

En ook:

“Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het gegeven dat de verwerende partij geen rekening houdt met de inkomsten uit deze tegemoetkoming aan personen met een handicap en de integratietegemoetkoming bij het beoordelen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet uit te voeren. De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.” (RvV nr. nr. 176 940 van 26 oktober 2016) Verweerder merkt volledigheidshalve nog op uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers op 16.03.2000 een wetsvoorstel werd geformuleerd tot wijziging van de wetten inzake het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, het bestaansminimum en de tegemoetkomingen aan gehandicapten (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001).

Bijgevolg blijkt dat de Belgische wetgever beoogde het integrale stelsel van de sociale bijstand te hervormen, met inbegrip van de inkomensgarantie voor ouderen.

Gelet op al het voorgaande kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de Belgische wetgever middels de wet van 4 mei 2016 onmogelijk de bedoeling kan hebben gehad om inkomensgarantie voor ouderen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wél in rekening te brengen, nu het altijd expliciet de bedoeling is geweest te vermijden dat personen in het kader van gezinshereniging ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk

Het loutere feit dat de inkomensgarantie voor ouderen niet uitdrukkelijk bij naam wordt genoemd in de opsomming van de uitgesloten bestaansmiddelen, volstaat allerminst om te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiermee rekening had moeten houden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Immers blijkt uit art. 40ter Vreemdelingenwet dat alle vormen van “financiële maatschappelijke dienstverlening” worden uitgesloten.

Geheel ten onrechte verengt de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak -dewelke overigens geen precedenterwerking heeft- de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitgesloten “middelen verkregen uit financiële maatschappelijke dienstverlening” tot de maatschappelijke dienstverlening, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de OCMW-wet.

Immers dient te worden opgemerkt dat nergens in de OCMW-wet gewag wordt gemaakt van de term “financiële maatschappelijke dienstverlening”.

Integendeel stipuleert artikel 57, §1 van de OCMW-wet uitdrukkelijk als volgt:

“§1. Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. (Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers.)

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.”

Verweerder laat gelden dat de wetgever, indien inderdaad werd beoogd uitsluitend de op grond van de OCMW-wet verworven financiële middelen uit te sluiten, in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet redelijkerwijs zou hebben verwezen naar “middelen verkregen uit materiële maatschappelijke dienstverlening” conform de omschrijving van artikel 57, §1 van de OCMW-wet.

Ter ondersteuning van voormeld standpunt wijst verweerder volledigheidshalve op het feit dat de termijn “maatschappelijke dienstverlening” -in weerwil van hetgeen uit de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak blijkt- in de Belgische wetgeving allerminst uitsluitend wordt gebruikt in het

kader van dienstverlening door OCMW's, doch dat "maatschappelijke dienstverlening" een generieke term betreft.

Ter illustratie kan worden gewezen op een wet van 22 december 2009 betreffende een algemene regeling voor rookvrije gesloten plaatsen toegankelijk voor het publiek en ter bescherming van werknemers tegen tabaksrook, dat in artikel 11 het volgende stipuleert:

"§ 1. Dit hoofdstuk is van toepassing op de werkgevers en de werknemers en op de daarmee gelijkgestelde personen, bedoeld in artikel 2, § 1, tweede lid, 1°, a) tot e), en 2°, van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

§ 2. Dit hoofdstuk is niet van toepassing op :

1° de als private vertrekken te beschouwen gesloten plaatsen van alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening en van de gevangenissen, waar de bewoners en niet-bewoners kunnen roken onder de voorwaarden die er voor hen zijn vastgelegd;"

Nergens uit de parlementaire voorbereidingen bij voormelde wet van 22 december 2009 blijkt dat de wetgever de draagwijdte van voormeld artikel wenste te beperken tot de instellingen van maatschappelijke dienstverlening, zoals omschreven in artikel 1 van de OCMW-wet. Integendeel blijkt uit de bewoordingen "alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening" dat niet uitsluitend OCMW's worden beoogd.

Bij gebrek aan duidelijk aanknopingspunt van het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de OCMW-wet, dient voormeld begrip naar het oordeel van verweerder in zijn bredere betekenis te worden geïnterpreteerd, als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op kunnen maken.

Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan dat de inkomensgarantie voor ouderen wel degelijk kan begrepen worden onder voormelde algemene omschrijving van financiële ondersteuning door de Staat aan hulpbehoevenden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd in de bestreden beslissing aldus terecht vastgesteld dat de door de referentiepersoon ontvangen tegemoetkoming dient te worden beschouwd als sociale bijstand en om die reden niet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet en beperkt zich tot de stelling dat de inkomensgarantie voor ouderen nergens in art. 40ter van de Vreemdelingenwet uitgesloten zou worden.

Daar waar de verzoekende partij opmerkt dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, doordat geen behoefteanalyse is gebeurd, benadrukt verweerder dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

[...]

Verweerder laat gelden dat uit voormelde bepaling afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging er slechts toe gehouden is een behoefteanalyse uit te voeren, indien bewijs wordt voorgelegd van bestaansmiddelen, dewelke toereikend zijn, doch waarbij niet voldaan is aan de voorwaarde van het stabiele en regelmatige karakter, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Zulks impliceert uiteraard in eerste instantie dat door de verzoekende vreemdeling bewijs wordt voorgelegd van bestaansmiddelen dewelke bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in rekening kunnen gebracht worden.

Gelet op het feit dat in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat het pensioen van de referentiepersoon deels bestaat uit IGO, dewelke omwille van zijn specifieke aard niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde, werd geheel terecht besloten dat de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 overbodig is.

Verweerder benadrukt dat de behoefteanalyse ex artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangewend opdat bestaansmiddelen, dewelke overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk worden uitgesloten, alsnog door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in aanmerking zouden moeten genomen worden.

Zie dienaangaande ook:

“De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

En ook:

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V.137.774 dd. 02.02.2015)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij een pensioen ontvangt dat hoofdzakelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: de IGO). De verwerende partij komt op basis van deze vaststelling tot de conclusie dat de verzoekende partij een uitkering heeft die als sociale bijstand moet worden beschouwd en dus, gelet op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niet in overweging kan worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in voormeld artikel.

De verzoekende partij stelt daar in een eerste middelonderdeel tegenover dat de uitsluiting van de IGO geen grondslag vindt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing. Zij verwijst daarbij naar een aantal arresten van de Raad.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 4 mei 2016, dat betrekking heeft op de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° [...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.[...]"

De voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger die zijn vrijheid van verkeer niet heeft uitgeoefend, moet beschikken over «*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*», is ingevoerd bij artikel 21 van de wet van 25 april 2007 «*tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*», dat een nieuw artikel 40ter in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd. Die voorwaarde werd destijds enkel opgelegd in het geval het een gezinshereniging van bloedverwanten in de opgaande lijn met de Belgische gezinshereniger betrof.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd vervolgens vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011. De voorwaarde in verband met de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die daarin is vervat, is sindsdien van toepassing op de gezinshereniging door de echtgenoot, de geregistreerde partner die met de echtgenoot is gelijkgesteld, de niet met de echtgenoot gelijkgestelde geregistreerde partner die aan bepaalde voorwaarden voldoet, en de bloedverwanten in de neergaande lijn.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Nederlands dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, bepaalde in het Frans dat:

« Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant qu'il s'agisse :

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

- de membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.

En ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, le ressortissant belge doit démontrer :

- qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3°, de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail.

- qu'il dispose d'un logement décent qui lui permet de recevoir le ou les membres de sa famille qui demandent à le rejoindre et qui remplit les conditions posées à un bien immeuble donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2 du Code civil, et qu'il dispose d'une assurance maladie couvrant les risques en Belgique pour lui-même et les membres de sa famille. Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la manière dont l'étranger apporte la preuve que le bien immeuble remplit les conditions requises.

En ce qui concerne les personnes visées à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1°, les conjoints ou partenaires doivent tous deux être âgés de plus de vingt et un ans.

Aux conditions mentionnées à l'article 42ter et à l'article 42quater, il peut également être mis fin au séjour du membre de la famille d'un Belge lorsque les conditions prévues à l'alinéa 2 ne sont plus remplies. » (eigen onderlijning)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in rekening worden gebracht:

- middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de gezinsbijslagen
- de wachtuitkering
- overbruggingsuitkering
- de werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over

onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016, nr. 236.566)

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 40ter in het Frans het woord “à savoir” werd gebruikt. “A savoir” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, *Le petit Larousse*, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “A savoir” wordt in het Nederlands vertaald door “namelijk” (X, *Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans*, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als ‘te weten’. In de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “met name” gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, *Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal*, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “namelijk” gegeven wordt limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie gebruikt wordt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een «globaal amendement», meer specifiek het amendement nr. 147 (*ibid.*, nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de Belgische gezinshereniger wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

«De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen» (*Parl.St. Kamer*, 2010-11, nr. 53-0443/014, 26).

Deze verantwoording dient samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing” (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming” (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 53-443/018, 189) (eigen onderlijning). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van

Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: *“Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking”* (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden “met name” worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”.

Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden *“de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden *“de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”*. De wetgever maakt bijgevolg geen gebruik meer van de zinsnede *“aanvullende bijstandsstelsels, met name”*.

De wetgever stelt nu uitdrukkelijk dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit

- het leefloon
- de financiële maatschappelijke dienstverlening
- de kinderbijlagen en toeslagen,
- de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering.
- de werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Op zich kan uit de opsomming weergegeven in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (*mutatis mutandis* RvS 18 maart 2019, nr. 243.962, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601). Bijgevolg dient er opnieuw te worden nagegaan wat het doel van de wetgever was.

Het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid beoogde *“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging”* en ook *“de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt”* (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet is gewijzigd, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden. Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG in aanmerking te worden genomen. De opsomming in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Ook de Raad van State kwam, op basis van een analyse van de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 reeds tot het besluit dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de TVG waaronder de inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna: de IVT), uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en 243.963, RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601).

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever is om de TVG en de IGO op gelijke voet te behandelen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde echter het volgende gesteld: *“Het pensioen van de referentiepersoon bestaat hoofdzakelijk uit een inkomensgarantie voor ouderen, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd.”*

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de IGO niet in aanmerking dient te worden genomen bij het bepalen van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever alle vormen van *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* uitgesloten heeft. De verwerende partij betoogt dat *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* een generieke term is waarvan de inhoud niet mag worden beperkt tot de OCMW-wet. De verwerende partij stelt dat *“financiële maatschappelijke dienstverlening”* in zijn bredere betekenis dient te worden geïnterpreteerd als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan personen die daar aanspraak op kunnen maken. Dit standpunt vindt evenwel geen steun in de voorbereidende werken van de wet van 4 mei 2016 waaruit blijkt dat de wetgever slechts technische wijzigingen wenste door te voeren en niet om de inkomsten waarvan eerder was aangegeven dat deze niet waren uitgesloten bij het bepalen of de gezinshereniger een voldoende inkomen had alsnog uit te sluiten door ze te rangschikken onder de noemer *“maatschappelijke dienstverlening”*. Ook de Raad van State oordeelde daarenboven reeds dat, *“voor de vraag of de IVT al dan niet onder de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening”, nog steeds [kan] worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011”* (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962). De verwerende partij gaat er tevens aan voorbij dat indien de wetgever een dergelijke algemene definitie voor ogen had hij geen uitdrukkelijk melding diende te maken van het leefloon. Daar waar de verwerende partij aangeeft dat het Grondwettelijk Hof reeds geoordeeld heeft dat *“B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen”*, dient te worden gesteld dat dit niet toelaat te besluiten dat de wetgever de IGO en TVG, waaronder de IVT, heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de bestaansmiddelen.

Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In het derde onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij tevens de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat ze het niet eens is met de behoeftanalyse die in de bestreden beslissing door de verwerende partij werd uitgevoerd. Zij stelt in eerste instantie dat er geen wettelijke grondslag is om de IGO uit te sluiten van de bestaansmiddelen

waarmee overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden. Daarnaast geeft zij ook aan van oordeel te zijn dat de Belgische referentiepersoon met de totaliteit van zijn inkomsten kan voorzien in de eigen behoeften, en dat de verwerende partij niet effectief onderzocht heeft of de Belgische referentiepersoon met deze bestaansmiddelen zowel in haar behoeften als die van de verzoekende partij kan voorzien. De verzoekende partij meent dan ook dat geen volwaardige behoefteanalyse is gebeurd. Zij verwijst daarbij naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 omtrent voormelde bepaling dat, *“door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”*. Het Hof overweegt *“dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag”* en vervolgens dat *“indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”*.

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de verwerende partij tot een behoefteanalyse moet overgaan (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807, RvS 26 juni 2015, nr. 231.761, RvS 27 januari 2016, nr. 233.641, RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982). Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel blijkt dat bij het bepalen of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt er rekening moet worden gehouden met bestaansmiddelen verkregen uit de IGO. Het totaal bedrag van de bestaansmiddelen die de verzoekende partij voorgelegd heeft, bedraagt 1109,21 euro. Dit bedrag is lager dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij diende aldus over te gaan tot een behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door in het licht van de behoefteanalyse te stellen *“Om dus het verblijfsrecht van betrokkene te kunnen toestaan zou de referentiepersoon minimaal moeten kunnen beschikken over een bedrag gelijkwaardig aan de inkomensgarantie voor ouderen (maar dan niet uit sociale bijstand). Dit is immers het bedrag waarvan de RVP heeft ingeschat dat het voldoende is voor de referentiepersoon om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. De middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is niet voldaan, wel integendeel. Voor zover betrokkene in België zou verblijven, zou zij ten laste zijn van de sociale bijstand, evenals de referentiepersoon”*, zonder daadwerkelijk rekening te houden met de behoeften van de Belgische referentiepersoon en de verzoekende partij maakt de verwerende partij geen behoefteanalyse zoals vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en zoals uiteengezet door het Grondwettelijk Hof. Bij gebrek aan enige toelichting daarover, laat het feit dat de “RVP” heeft vastgesteld dat de referentiepersoon behoeftig is, niet toe te concluderen dat de verwerende partij heeft onderzocht welke bestaansmiddelen, waarbij de IGO mee in aanmerking moet worden genomen, de verzoekende partij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de verzoekende partij zelf ten laste valt van de openbare overheden.

Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij niet worden gevolgd in haar verweer dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is omdat het pensioen van de Belgische referentiepersoon deels bestaat uit de IGO.

Het derde onderdeel van het middel is, in de aangegeven mate, eveneens gegrond.

Een schending van de artikelen 40~~ter~~ en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Het tweede onderdeel van het middel behoeft daarom geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting van de verenigende kamers op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter,
mevr. M. RENIERS,	kamervoorzitter,
mevr. M. EKKA,	kamervoorzitter
mevr. C. DE WREEDE,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. J. MAHIELS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M. RYCKASEYS,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT	griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK